

PAHAT POJAT

Kiltteys taitaa sittenkin olla syntymäominaisuus. Muut joutuvat taistelemaan.

Puhuttiin tyttöystävän kanssa lapsuudesta. Se sanoi, että ainoa kielletty asia, mitä koskaan teki, oli raakojen karviaisten syöminen. Niistä tuli maha kipeäksi ja äiti vihaiseksi. Raakojen vittu karviaisten syöminen.

Tuohon verrattuna meikäläisen rikokset ovat olleet suorastaan vanhatestamentillista magnitudia. Kierteeni alkoi, kun pöllin kaverilta neppiauton meidän hiekkakasalla, ja kaveri vielä arvasi sen, mutta väitin vaan, että en ole ottanut. Kyse ei ollut rahasta, vaan siitä, että Excalibureja ei enää ollut jäljellä Annelin kemmarissa. Se oli erikoinen kemikalioliike, jossa myytiin leluja. Excalibur oli painonsa ja leveytensä tähden aivan ylivoimainen kaara. Jälkeenpäin hävetti ja kaduin, koska en kuitenkaan voinut julkisesti nepata sillä enää. Tyypillinen intohimorikos.

Kun sain ilmakiväärin, lähdimme välittömästi jätkien kanssa punatulkkumetsälle. Olin ihan helkkarin hyvä ampuja - ja olen muuten vieläkin (ltn. Hakkarainen saattaa muistaa ne viisi maagista laukausta makuulta Hätilässä -96) - ja jälki oli sen mukaista. Kerran sitten hiippailin ilmakon kanssa puuliiterin taakse, ja yhtäkkiä nokan edessä oksalla istui kaunis keltasirkku. Tähtäsin jo, mutta en pystynytäkään laukaisemaan. Viattomien tappaminen turhaan on kauheaa hommaa, varsinkin lähietäisyydeltä. Myöhemmin kaveri ampui minua vahingossa rintaan sillä pyssyllä, ja luoti meni kolmen sentin syvyyteen. Leikkaussalissa ajattelin, että se oli hyvitys niistä pikkulinnuista.

Ekat kännit vedin näytelmäkerhon diskossa 4. luokalla. Pöllin faijalta kahvilikööriä ja sekoitin aplarimehuun ja Spriteen. Diskossa kiltit tytöt kavalsivat minut ja vanhemmat ryyppykaverini opelle. Tuli laajamittainen ratsia ja tyhjä pullo löytyi nurkasta. Pakenin paniikissa kotiin. Mitään ei pystytty todistamaan, mutta tytöt eivät puhuneet minulle koulussa vähään aikaan.

Tappeluihin jouduin suhdanteiden mukaan. Opin, että ainoa keino lopettaa kiusaaminen on lyödä kiusaajaa nyrkillä turpaan ja liittoutua kovempien kundien kanssa. Niiden kunnioituksen saa esimerkiksi rökkillä ja kännämällä. Edellämäinittujen lisäksi tilillä on vielä paperinkeräysvarastoihin murtautumista, postilaatikkojen räjäyttelyä, omenavarkauksia, kännissä mopolla ajelua ja sitten joitain muita juttuja, mitä en nyt tässä yhteydessä mainitse, etten joudu kuseen.

Olen uskotellut itselleni, että kun olen ollut tuhma ja ilkeä, pystyn olemaan jatkossa parempi. Että paheiden määrä on ihmisellä jotenkin vakio. Mutta ei se ole. Pahuus ruokkii pahuutta. Tyttöystävä kun ei vielääkään juo, polta tai mitään muutakaan. Eikä joudu tekemään lainkaan duunia ollakseen kiltti muille ihmisille. Minä taistelen joka hetki, etten tekisi jotain tyhmää häntä tai muita kohtaan. Se kysyi sitten, että miksei minusta tullut kunnan nuorisorikollista, vaikka lupaavat elementit olivat kasassa. Tajusin, että vastaus on simppele: en jäänyt kunnolla kiinni mistään. Ei tullut leimaa otsaan.

Joten mitä tästä opimme? No emme kerta kaikkiaan yhtikäs mitään - paitsi ettei ainakaan kannata jäädä kiinni. Eihän siitä oikeasti mitään tule, jos kaiken maailman nuorisohuligaaneja aletaan paapoa ja jättää rankaisematta.

Iisakki Kiemunki

16.08.2006 / Hämeenlinnan kaupunkiutiset